

ALMAN DEVLETİ O KADAR İYİ Kİ !

Aydınlık Dergisi, 1 Ağustos 2004

Yıldırım Koç

Almansınız. İşsiz kaldınız. Önce, işçi ve işverenin ödediği primlerden finanse edilen işsizlik ödeneği alıyorsunuz. İşsizlik ödeneği bitince, devlet tarafından finanse edilen işsizlik yardımı veriliyor. İşsizlik yardımı, son çalışırken elde ettiğimiz net ücretin % 57'si. İşsizlik yardımı, 1'e yıllık sürelerle sınırsız biçimde tekrar tekrar alınabiliyor.

Almansınız. Geçim kaynağınız yok. Aydan 279 ile 294 Euro arasında değişen bir sosyal yardım alıyorsunuz. Bu ödeme, ihtiyacınız olduğu süre boyunca veriliyor. Yardımı devlet karşılıyor.

Almansınız. Devlet size, sahip olduğunuz çocuk başına ayda 154 Euro veriyor. Çocuğunuz doğdu. Devlet size 24 ay boyunca ayrıca ayda 307 Euro ödüyor.

Almansınız, Devletiniz, yaşlılık (emekli) aylığınızın yaklaşık % 25'ini ödüyor.

Alman Devleti o kadar iyi ki, Almansanız ve ihtiyaç içindeyseniz, size sahip çıkıyor, size destek oluyor. Bu durum yalnızca sosyal güvenlik için değil; eğitim, toplu taşımacılık, konut temini ve benzeri alanlar için de geçerli.

Alman Devleti iyi devlet, baba devlet, kerim devlet, sosyal devlet. Alman işçi sınıfı da, son derece haklı olarak, Alman Devleti'ne sahip çıkıyor.

Peki, bu değirmenin suyu nereden geliyor? Alman devletinin bu harcamaları yapacak kadar "zengin" olması neye bağlı?

Alman Devleti vergi alıyor.

Kimden?

Sermayeden. Sermayedarlardan aldığı vergiyle de, hem kendi ihtiyaçlarını karşılıyor, hem de Alman işçi sınıfına "sosyal devleti" sunuyor.

Peki, bu vergi ne? İşin özü bu sorunun yanıtında yatıyor.

Alman emperyalizmi gelip Türkiye'den haraç alıp bunun bir bölümünü Alman işçi sınıfına dağıtmıyor. Alman Devleti, düzenleyici ve paylaştırıcı bir rolü yerine getiriyor.

Alman sermayesi,

(a) kendi ürettiği ürünleri değerlerinin çok üstünde tekel fiyatlarıyla satarak;

(b) az gelişmiş ülkelerin doğal kaynaklarını ve ürettikleri ürünleri değerlerinin altında fiyatlarla satın alarak;

(c) az gelişmiş ülkelere yüksek oranlarda faizlerle borç vererek ve döviz spekülasyonu aracılığıyla büyük gelirler elde ederek;

(ç) az gelişmiş ülkelerde yaptıkları yatırımlarda düşük maliyetli işçi çalıştırarak, çok yüksek gelirler ve karlar elde ediyor. Bu alanda çalışan bazı kamu şirketleri dışında, sömürüyü çok büyük ölçüde bu şirketler gerçekleştiriyor.

Bu emperyalist sömürünün sürebilmesi ancak güçlü bir Alman Devleti ile mümkün. Ayrıca, Alman işçi sınıfının da rahat yaşaması lazım. O zaman, şirketler aracılığıyla gerçekleştirilen emperyalist sömürünün getirisi paylaşılıyor. Vergiler, bu paylaşımın aracı. Alman Devleti,

emperyalist sermayeye verdiği güç ve destek karşılığında, kendisi ve halkı için üzerinde anlaşılan paydan taviz vermiyor. Vergi alınıyor. Verginin bir bölümüyle devlet çarkı döndürülüyor, bir bölümüyle de devlet tarafından finanse edilen geniş hizmetleriyle sosyal devlet inşa ediliyor. Almanya'da da, Fransa'da da, İsveç'te de, Belçika'da da durum böyle.

İşçi sınıfının komünist olma korkusunun ön planda bulunduğu Soğuk Savaş dönemi ile kapitalizmin sürekli bir ekonomik büyüme içinde olduğu Altın Çağ'da bu emperyalist yağmanın paylaşımında işçi sınıfına düşen pay daha yüksekti. Soğuk Savaş sona erince ve krizler dönemine geçilince, pay kavgası arttı; işçi sınıfı da kazanımlarını bir bölümünü yitirdi ve yitiriyor.

Emperyalist ülkelerin sosyal devleti, emperyalist sömürüyle finanse edilmektedir. Emperyalist ülkelerdeki sosyal devlet, emperyalist ülke işçi sınıfının emperyalist sömürüyü onaylaması karşılığında aldığı rüşvettir. Komünizm korkusunun büyük ölçüde azalmasıyla ve kapitalizmin Altın Çağı'ndan krizler çağına geçilmesiyle birlikte bu rüşvetin miktarı üzerinde tartışma sürmektedir. Sosyal devlette kısmi geriye gidişlerin iç dinamiği de bu yeni pazarlıktır.